

núud ollen warjo al! — Morel perremehel sai ka hea meel ja rõm sest fánnast lapsokessest kohhe kui temma peale watis, ja temima endine murre ning mukker meel olli seddamaid kustutud. Kui laps olli parrasjal wiil tassutud, ja wannemad omma toito rõtnud, heitsid pubhas rahholiste ja kergitud süddamega maggama, ja se lahke ristiinnimeste tö, mis ollid toimetanud, saatis neile magguist und.

Agaa kohhe sel leisel hommikul joostis selle sündinud asia jut foggone külast laiale. Monned naesed noetsid pilkamisse wiil, ja küssisid teine teise käest: fas tead juba, mis werder lada, kink meie wanna naber omma minniate on saatnud? — Kül tean, kostis teine selsammal pilkamisse wiil. Küllab neis rahval seál perres aeg iggawaks lähbäb enne kui isse sedda tülli omma lastega katsda sawad, et ühhe wödra lapsega sedda enne aego ennestele murretsewad. Ja on vimmeti teada ful, et neis ei olle sedda joudo ni

üle wågga rohkeste mite, et saaksid veel wödrad lopsed kaswatada. Sedda need-sammad külla naesed rákisid enamiste kad-dedusse párrast. Agaa ollid ka seál külas monned aufad naesed, kes, kui sedda asia kuulsid, mis Willemi perres olli sündinud, rõmuga sest kõnnelesid, ja ühhest suust tun-nistasid, et noor perrenaene seál perres omma ello aeges olli ennast kui lahket ja halleda süddamega innimest näitnud, nenda kui núud ka selle armo nou läbbi sedda olli töeks tunnistanud.

Teine öhto ei olnud veel mitte kätte joudnud, kui enamiste keik küllanaesed, ja ka need nende hulkas, kes sedda armo tööd ollid naernud, senna perresse läksid, sedda piisofest kasvatikkut maatma. Ei ühhelgi neist ei olnud palju aega tarvis, enne kui hüdis: Ná, eks ei olle üks pis-soke ingliske! — Sedda arwan ka, üt-les noor perremees; egga raatsiks, tedda